

Gửi Con Vô Viện Mồ Côi Để Chúng Đi Mỹ...

Trương Lệ Chi

Đây là câu chuyện đã xảy ra trong gia đình tôi, hoàn toàn sự thật.

Trước năm 1975, tôi có 6 đứa con khi ba chúng nó qua đời. Đứa lớn nhất 12 tuổi, đứa nhỏ nhất là 3 tuổi. Thân cô, thế cô, tôi làm sao sinh sống, làm sao lo nỗi cho tương lai các con. Ba chúng mất đi, để lại cho tôi gánh trách nhiệm quá nặng, với cả ngàn câu hỏi không có câu trả lời.

Giữa lúc quá khổ, tháng 3 năm 1974, tình cờ tôi được một bà bạn cho biết có một trung tâm từ thiện chuyên lo giúp trẻ mồ côi để các gia đình Mỹ nhận về làm con nuôi. Bà bạn tử tế đã đích thân đưa tôi đến trung tâm từ thiện này.

Có hai trung tâm từ thiện mà tôi được biết là FCVN (Friend of children of VietNam) và "Welcome Home". Khi tôi đến, họ cho tôi xem những tấm hình bằng cơ xác thật về những đứa trẻ Việt đã đến Mỹ và những gia đình Mỹ nhận làm con nuôi. Họ cũng cho tôi biết, khi các con tôi đến Mỹ, tôi vẫn có thể thường xuyên liên lạc được với chúng.

Sau một tuần suy nghĩ, tôi đã liền liền quyết định gởi 6 đứa con vào hai trung tâm trên. Tôi bắt đầu làm đơn. Khi thủ tục giấy tờ được xúc tiến thì tình hình chiến sự đất nước mình lúc đó còn sáng sủa lắm, từ Quảng Trị vào Saigon vẫn bình yên.

Đến tháng 8-1974, cả hai trung tâm đều trả lời cho tôi biết là họ chỉ nhận 4 đứa nhỏ, còn 2 đứa lớn họ không nhận vì hai đứa này trên 10 tuổi. Thật ra, trong thâm tâm tôi, tôi chỉ muốn gởi hai đứa lớn thôi, còn bốn đứa nhỏ chúng còn quá nhỏ tôi không muốn xa lìa chúng.

Lúc này tình hình đất nước bắt đầu sôi động từ bờ Bến Hải vào Quảng Trị rồi Huế Thừa Thiên Đà Nẵng, v. v... Tôi quyết định gởi 4 đứa nhỏ vào trung tâm FCVN, như vậy bên trung tâm Welcome Home hãy còn 4 chỗ trống, tôi đã dùng khai sanh đứa 7 tuổi con trai cho thẳng 11 tuổi, nhưng tôi không còn cách gì để tráo khai sanh cho thẳng 12 tuổi được nữa.

Khi 5 đứa con đi rồi, tôi như người ngầy dại, bao đêm không thể ngủ được. Nhà đang đông đảo, tiếng la hét đùa giỡn của lũ nhỏ rộn ràng suốt ngày, nay bỗng quá yên tĩnh, quá vắng lặng, chỉ còn lại một mình tôi và cháu lớn. Đã bao lần tôi muốn vào trung tâm để xin lại 4 đứa con. Thôi thì chúng không có tương lai cũng được, đói khổ cũng được mà có mẹ có con.

Thời gian này tình hình chiến sự thật xáo trộn, những người từ Đà Nẵng ùn ùn vào Saigon tránh nạn cộng sản. Có lẽ những người Mỹ họ biết trước được những gì sẽ xảy ra, nghĩa là miền Nam bị bỏ rơi và Saigon đang bỏ ngõ. Thế là họ không cho tôi vào gặp các con tôi. Chỉ ít lâu sau, báo chí loan tin Mỹ đang có kế hoạch di tản các trẻ mồ côi.

Ngày 1 tháng 3 năm 1975, có tin chuyến máy bay không lồ chở cả trăm trẻ mồ côi bị rớt, tất cả tử nạn. Tôi như người mất hồn, không biết các con tôi có trong chuyến bay đó không? Tất cả trời đất đều sụp đổ trước mặt tôi. Trong khi ấy, tôi còn lãnh thêm sự

sĩ và thậm tệ của gia đình bên Nội lũ nhỏ và các bạn bè của chồng. Họ bảo tôi đem con bỏ chợ, một số người thì nói tôi đem con bán cho Mỹ để lấy tiền, v. v...

Sau chuyến bay rút đó, dù tôi được người quen làm trong trung tâm FCVN cho biết là 4 đứa con tôi vẫn còn ở trong trung tâm chưa đi. Tôi vẫn chưa hoàn hồn. Còn thằng ở “Welcome Home” thì sao? Mãi sau này tôi mới được biết thằng con 11 tuổi đã rời khỏi VN trong chuyến bay cuối cùng của các trẻ mồ côi vào ngày 28 tháng 4 năm 1975.

Đã bao năm qua, chỉ nhớ lại, kể lại đến đây, nước mắt tôi đã ràn rụa. Tôi cũng được biết những gia đình họ gởi con đi như tôi, họ đều thất lạc và mất con. Khi chúng đi họ chia chúng ra làm ba, gia đình Mỹ nhận chúng làm con nuôi và chúng nó ở ba tiểu bang khác nhau. Vì khi tới Mỹ, họ đã đổi hết tên họ của chúng và mình không biết chúng đi đâu và ở đâu.

Đến năm 1986 tình cờ tôi gặp được một Sĩ quan của QLVNCH, ông này đã ở tù 8 năm cộng sản, khi được trả tự do về thì vợ ông ta đã đi lấy chồng khác. Thế là chúng tôi đã kết hôn và chính phủ Mỹ đã chấp thuận cho chúng tôi đến Mỹ theo diện HO vào tháng 7 năm 1990.

Tại Mỹ, 16 năm sau khi rời bỏ lũ nhỏ, khi tôi gặp lại được các con tôi, chúng không còn nhớ lấy một tiếng Việt, còn tôi thì Anh văn quá nghèo nàn không đủ để diễn tả những xúc động của mình, tôi chỉ khóc và khóc. Sau này nếu có dịp tôi sẽ viết bài “Làm thế nào tôi đã tìm lại hết các con”.

** Cháu trai 11 tuổi khi đến Mỹ được 4 năm thì gia đình nuôi nó họ đã dọn qua Thụy Sĩ, năm cháu 20 tuổi cháu đã có bằng kỹ sư điện hạng thủ khoa, cố gắng đi làm, gom góp tiền dành dụm gởi tiền về VN cho Mẹ, để mẹ tìm đường vượt biên cho anh nó, sau đó nó lấy được bằng MBA (Master of business Administration), hiện đang làm cho một công ty điện tử của Mỹ tại Thụy Sĩ.*

** Đứa con gái thứ ba, khi ra đi mới 9 tuổi cháu cũng lấy được bằng MBA và 3 bằng cấp về Financial. Hiện cháu đang làm President cho Credit service first Boston Corporation tại New York.*

** Cháu Huy khi ra đi được 7 tuổi, nay đã trở thành một bác sĩ ưu tú về Radiology hiện đang phục vụ tại một bệnh viện lớn ở San Francisco.*

** Hiếu, khi đi cháu được 5 tuổi, đã tốt nghiệp đại học về ngành thương mại, cháu hiện ở Colorado. Và*

** Trúc là út nhất, khi đi cháu mới 3 tuổi, nay cháu cũng đã tốt nghiệp Master Computer Science ở Ohio.*

** Riêng thằng con trai lớn của tôi, nhờ tiền của em gửi về để lo cho cháu vượt biên, cháu đã trải qua một cuộc hành trình đầy gian khổ, để đến Mỹ năm 1989. Khi nó còn ở VN, cháu chưa học hết bậc trung học. Vậy mà đến Mỹ khi đã 26 tuổi, cháu bắt đầu lại việc học với một ý chí mãnh liệt. Bảy năm sau, cháu đã lấy được bằng bác sĩ nha khoa với hạng ưu.*

Tôi quá đỗi vui mừng khi đến Mỹ, nhìn lại thấy đàn con của mình đã thành công, không đứa nào hư hỏng.

Tôi viết lên bài này là để cảm ơn các gia đình người Mỹ đã thay tôi chăm sóc các con tôi và không quên cảm ơn hệ thống giáo dục của nước Mỹ đã tạo cơ hội và điều kiện cho các con tôi nói riêng và bất cứ người nào đến Mỹ, nói chung.

Đã tới được nước Mỹ, dầu là dân tộc gì, dầu ở lứa tuổi nào, nếu họ muốn đến trường thì họ cũng thực hiện được ước muốn của mình.

Tôi nghĩ nếu tôi không liều lĩnh và quyết định để gởi các con tôi đi theo diện mồ côi thì có lẽ bây giờ chúng hãy còn ở lại VN và chắc chắn một điều là chúng nó không bao giờ có tương lai như ngày hôm nay.

Trương Lệ Chi